

~~09.473~~

~~KL 15~~

7228

Plagesang

over

den paa gammel Holm i Kiøbenhavn
den 5te Junij 1795, opkomne uslykkelige
Ildbrand, hvorved omtrent tus
sind Huse og Gaarde i kort Tid blev
lagt i Aske.

Kan synges under den bekjendte Melodie.

Hiertelig mig nu længes ic.

Trykt. hos Joh. Rud. Thiele.

I

Du danske Kongesæde,
Eldgamle Kiøbenhavn,
Som bærer Rigets Glæde
Og Krone i din Favn.
En Dronning for de Stæder,
Som udi Norden staaer;
Din Skiebne vi begræder
Med mangen modig Taar.

2.

Vort Hjerte det maae grue,
Dg Blodet isne slet,
Naar vi din Nød beskue
Dg estertænke ret:
D! ulykksalig Naade!
D! jammerfulde Brand!
Du brugte uden Naade
Din fæle Mordertand.

3.

Den røde Hanes Binger,
Som slagred' rundt omkring,
Paa Herrens Huus sig svinger
Dg sparer ingen Ting;
So Helligdommens Sæder,
Blev Ilden til et Kov,
Endskiønt at disse Steder
Stod Himlen selv til Lov.

4.

Sanct Nicolai Kirke
Strax føelte Ildens Magt,
Som paa dets Taarn mon virke,
Da Gnister did var bragt.

Ja

I Waisenhusets Kirke
Det ligervits mon gaae,
Mod Guens Kraft, den stærke,
Den kunde ei bestaae.

5.

Udi de mørke Huser
Løb Glden ogsaa ned,
Somt døde Kroppe skinner,
Der ei af Verden veed,
De hviled' fra al Qvide,
Dog maae den usle Krop,
Dg efter Døden lide,
Dg ynkfom brændes op.

6.

Justitia, som haver
Handthævet Retten vel,
Dg uden Gunst og Gaver
Giort hver Mand Ret og Skiel,
Hun sidder nu bedrøvet,
Da sørger dertil med
Fordi hun er berøvet
Et prægtigt Baanings Sted.

7.

Foruden denne Skade,
Som ei skatteres kan,
Saa mangen herlig Gade
Bejammrer denne Brand,
De Gader og de Stræder
Samt mangen dellig Gaard,
Ret ligesom begræder
At Skæbneu var saa haard.

8.

Tre hele Dages Lue
Tre Snefe Gaders Folk,
Fra Huus og Hiem mon lue
Med sin ildhærdet Dolk;
Saa mangen Mand's Formue
Til Damp og Taage blev,
Dg i den grumme Lue
Op under Skyen drev.

9.

Saa mange da, desværre,
Sit Hiem med Ryggen saae,
Dg takked' deres Herre,
De færdig kunde gaae,

Det

Det Gods var dem, som givet,
Der slap fra Ilden qvit;
De skatted' endog Livet
For Baade og Profit.

10.

Mens denne Ildens Baade
Saa grumt og grusomt lod,
Da søgtes Bet og Maade
At staae dens Magt imod,
Men hvad vor Kunst og Nøie
For Redning gjøre vil,
Saa var vor Arm og Pie
For kort og svagt dertil.

11.

Slet ingen blev undtagen,
Saa vidt som Ilden gif,
Men Badmel og Skarlagen
Eens Held og Skiebne fik;
Thi medens Ilden vared',
Dg den os revset har,
Da ingen Stand blev sparet,
Hvor høi og lav den var.

Guds enme Faderhierte
 Omfider rørte sig
 Over de Gamles Smerte,
 Som og de Unges Skrig,
 Med Hielp han er tilrede
 Og kun af Naade veed,
 Ja midt udi sin Brede
 Beteer Barmhiertighed.

Hans Navn høitpriset være,
 Saa vidt som Solen gaaer,
 Alt Slægt fra Slægt maae lære
 Hvad Herrens Magt formaaer.
 Vor Frygt og Skrig da begge
 Indhylde i vor Nød,
 Som vi ved Troen lægge
 Ned udi Jesu Skød.

Imidlertid velsigne
 Din egen salved' Mand!
 Som stedse dig vil ligne,
 Saavidt en Jordisk kan;

Med Forsyn aabent staaer,
Dg gior sig største Noie,
At lindre Usles Raar.

15.

Jæser hans kronet Tinding
Alf denne Tid vil faae
En Palmegreen til Binding,
Som evig grøn skal staae.
Fordi vor Soel i Norden,
Saa faderligen saae
Til dem, som plat paa Jorden,
Som reent Huusvilde laae.

